

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นวันอังคารที่ ๒๔ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๘ ศาสนาพุทธ
คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ศาสนาคริสต์ ฮิจเราะห์ศักราช ๑๔๔๖ ศาสนาอิสลาม

ความเคารพกับความสงบกับความซื่อสัตย์สุจริตนี้มันคือขบวนการอันเดียวกัน
มันเป็นสิ่ง que เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ มันจะเกิดความสงบเกิดปัญญา
เกิดปัญญาเกิดความสงบ

การประพฤติการปฏิบัติ ผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลายถึงโพกัสลงที่ปัจจุบัน
เพราะปัจจุบันนี้เป็นวาระแห่งชาติในการประพฤติการปฏิบัติ เน้นลงที่ใจ
เน้นลงที่เจตนา การประพฤติการปฏิบัติถึงไม่มีต่อหน้าและลับหลัง ความสงบ
ความเคารพ ความซื่อสัตย์สุจริตถึงเป็นกระบวนการของมรรคผลพระนิพพาน

ปัจจุบันต้องเข้าถึงความเป็นธรรม ความเป็นธรรมก็ได้แก่ความเป็นประภัสสร
ความเป็นประภัสสรก็ได้แก่ความสงบ ได้แก่ความเคารพ ความซื่อสัตย์ สุจริต
เป็นบริสุทธิคุณทั้งต่อหน้าและลับหลัง เป็นกรรมกรเป็นอุปกรณ์ในการประพฤติ
การปฏิบัติ การดำเนินชีวิตเอาความสงบกับปัญญาร่วมกัน เพื่อเป็นอริยมรรค
เป็นอริยมรรคทั้งกายวาจาภิรียามารยาททั้งอาชีพรวมลงที่ใจ ลงที่เจตนา
ถึงจะเป็นทางสายกลาง เป็นความพอดี ไม่ตึงเกินไปไม่หย่อนเกินไป

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสว่าเปรียบเสมือนสายพิณ สายกีตาร์ ถ้าตึงเกินไปสายพิณนั้นก็จะขาด ถ้าหย่อนเกินไปเสียงก็จะไม่เพราะ

ความรู้ความเข้าใจที่เป็นปัญญาสัมมาทิฐิ มันจะเป็นการพัฒนาระหว่าง นักวิทยาศาสตร์กับการพัฒนาเรื่องจิตเรื่องใจ จะเข้าถึงความพอดี เข้าถึงความพอเพียง ไม่ตึงเกินไปไม่หย่อนเกินไป มันจะเป็นกรรมเป็นกฎของกรรมเป็นกฎแห่งกรรม มันจะเป็นพื้นเป็นฐาน เรียกว่าเป็นกรรมฐาน

กรรมนั้นจะบันทึกไว้เหมือนกล่องวงจรปิดนะ กล่องวงจรปิดที่เค้ากำลังพัฒนา กล่องวงจรปิดมาทดแทนบุคลากรส่วนบุคคล กล่องวงจรปิดมันไม่มีนิวรรณ์ทั้ง ๕ ไม่มีอคติทั้ง ๔

ความสงบกับปัญญามันก็จะเหมือนกับกล่องวงจรปิดที่เอาติดเรื่องกรรม เรื่องพฤติกรรม เพื่อเป็นหลักฐาน

สมมติบัญญัติทั้งหลายในโลกนี้มีหลายล้านสมมติ ให้เราเข้าใจ มีทั้งผิดทั้งถูก ทั้งดีทั้งชั่ว ทั้งไม่ผิดไม่ถูก ไม่ดีไม่ชั่ว ให้เราเข้าใจ กรรมคือการกระทำของเรา

เราทั้งหลายต้องมีปัญญาสัมมาทิฐิ ถ้าเราไม่มีปัญญาสัมมาทิฐินั้นเราจะไม่เข้าใจ ชีวิตของเราว่า เราเกิดมาทำไม เราเรียนหนังสือทำไม เราทำงานทำไม เป็นข้าราชการ เป็นนักบวชทำไม ปัญญาสัมมาทิฐิมันเป็นความรู้ความเข้าใจ เราจะสงบได้ด้วย ความรู้คู่กับการประพฤติการปฏิบัติ

มนุษย์เราถึงต้องพากันรู้ร้อยสัจสี รู้เหตุรู้ปัจจัย ถึงมาเน้นที่ใจที่เจตนา มีความสุข มีปิติมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ ชีวิตของเราจะไม่สะเปะสะปะ วกไปวนมา สะเปะสะปะ ถึงได้ตรัสว่านี่ไม่ใช่มนุษย์ เป็นได้แต่เพียงคน เป็นได้แต่เพียงความหลง

มนุษย์เราต้องมีสัมมาทิฐิ เพื่อจะได้ผ่านไปด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยข้อวัตร
ข้อปฏิบัติด้วยสมมติสังขะ

ท้องค์พระสารีบุตรเมื่อยังไม่ได้บวชในพระพุทธศาสนา ได้ไปพบไปเห็น
พระอัสสชิมีความสง่างาม ทั้งกายวาจาภิรียมารยาททั้งใจมีความสง่างาม

พระสารีบุตรได้ตรัสถามพระอัสสชิว่า ใครเป็นครูบาอาจารย์ของท่าน
ครูบาอาจารย์ของท่านตรัสสอนอะไร พระอัสสชิได้ตอบว่า สิ่งทั้งหลายทั้งปวงนั้น
เกิดจากเหตุเกิดจากปัจจัย เพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปมันถึงมี พุทเพียงเท่านี้พระสารีบุตร
ผู้บำเพ็ญสาวกบารมีมา รู้เข้าใจ ได้บรรลุเป็นพระอริยเจ้าเป็นพระโสดาบัน

เราทั้งหลายต้องพากันมารู้มาเข้าใจ จะได้พากันทำถูกต้อง ปฏิบัติถูกต้อง
จะไม่ได้ไปตามความไม่รู้ไม่เข้าใจ จะไม่ได้ไปตามผัสสะ ไปตามสิ่งแวดล้อม
จะไม่ได้ไปตามธาตุตามขั้นตามอายตนะ

เราต้องรู้เข้าใจเรื่องเหตุเรื่องปัจจัยเหมือนท่านพระสารีบุตรเข้าใจ

เราต้องเข้าใจ ตนเป็นที่พึ่งของตน ของอย่างนี้แหละสิ่งเหล่านี้แหละ
ไม่มีใครปฏิบัติแทนกันได้ ต้องเข้าสู่ความรู้คู่กับการประพฤติการปฏิบัติ
เพราะสิ่งทั้งหลายทั้งปวงนั้นคือเหตุคือปัจจัย

สิ่งทั้งหลายนั้นคือไฟแห่งการประพฤติการปฏิบัติ

เราทั้งหลายจะได้รู้ว่าเราเกิดมาเพื่อกำหนดปัญหา ไม่มาสร้างปัญหา ไม่มาหาเรื่อง
หาราวให้กับตัวเอง ไม่หาเรื่องหาราวให้กับคนอื่น

ทุก ๆ คนถือว่าเป็นคนก็แล้วกัน ถ้าเอาตัวตนเป็นที่ตั้งถือว่าทุก ๆ คนให้เข้าใจอย่างนี้ พวกกันมาเป็นมนุษย์ พวกกันมาเอาปัญญาสัมมาทิฐินำชีวิตเอาความสงบนำชีวิต เอาทั้งปัญญาเอาทั้งความสงบเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในการประพฤติการปฏิบัติ เราทั้งหลายจะได้หยุดความเป็นคน

เราต้องรู้ทั้งเรื่องวิทยาศาสตร์รู้ทั้งใจ เราเอาวิทยาศาสตร์เอาทั้งใจมาประพฤติปฏิบัติไปพร้อม ๆ กัน

เหมือนท่านพุทธทาสภิกขุรู้เรื่องทางวิทยาศาสตร์ รู้เรื่องทางวัตถุ รู้เรื่องจิตเรื่องใจ เป็นพระดีของเมืองไทย เป็นพระมีปัญญาของเมืองไทย ท่านได้หลุดจากความถูกต้องหลุดจากปัญญาสัมมาทิฐิ จะได้เข้าสู่ความหมายแห่งความเป็นมนุษย์ ยกเลิกความเป็นคน เราต้องเข้าสู่ขบวนการแห่งการประพฤติการปฏิบัติ ท่านตรัสว่า

เป็นมนุษย์ เป็นได้ เพราะใจสูง	เหมือนหนึ่งยุง มีดี ที่แววขน
ถ้าใจต่ำ เป็นได้ แต่เพียงคน	ย่อมเสียที ที่ตน ได้เกิดมา
ใจสะอาด ใจสว่าง ใจสงบ	ถ้ามีครบ ควรเรียก มนุสสา
เพราะทำถูก พุทถูก ทุกเวลา	เปรมปรีดา คั่นวัน สุขสันต์จริง
ใจสกปรก มีดมัว และร้อนร้าว	ใครมีเข้า ควรเรียก ว่าผีสิง
เพราะพูดผิด ทำผิด จิตประวิง	แต่ในสิ่ง นำตัว กลัวอบาย
คิดดูเถิด ถ้าใคร ไม่อยากตก	จงรีบยก ใจตน รีบชวนขวย
ให้ใจสูง เสียได้ ก่อนตัวตาย	ก็สมหมาย ที่เกิดมา อย่าเชื่อน เอย ๆ

เราทั้งหลายต้องยกเลิกสังสารวัฏ เราทั้งหลายต้องพากันมาเสียสละเสียสละวิญญูสงสารที่ท่องเที่ยวมานาน มารู้ทางวัตถุมารู้เรื่องทางใจ มาปฏิบัติที่เป็นปัญญาสัมมาทิฐิด้วยความรู้ความเข้าใจ เพื่อเข้าถึงหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม

ที่มีผู้ทูลถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า พระพุทธเจ้าน่ะเป็นใหญ่เป็นเบอร์ ๑ ของโลก พระพุทธเจ้าน่ะเคารพอะไร...

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเคารพในธรรม เพราะรู้แจ้งเห็นจริงว่า ทุกอย่างนั้นเป็นประภัสสร ไม่ลิตรอนสิทธิ ไม่ลิตรอนความเป็นประภัสสรของทุกอย่าง จึงเคารพในธรรมะ

คำว่าเคารพนี้ก็คือความสงบนั่นแหละ ความสงบก็คือความเคารพนั่นแหละ ถ้าใครเอาตัวเอาตนนำชีวิต เอาความรู้ลึกลำนำชีวิต เอาธาตุเอาขันธเอาอายตนะนำชีวิต นั้นแสดงถึงความไม่สงบนะ ความสงบกับปัญญาถึงเป็นความพอดีความเพียงพอเหมือนสายพิณนี้แหละ สายพิณสายก็ดาร์

การบำเพ็ญบารมีนะ ความดีกับปัญญามันควบคู่กันไปดีคู่กันไป

เราทุกคนต้องเป็นคนดีทั้งคนฉลาดไปพร้อม ๆ กัน ความสงบคือความตั้งมั่น สิลกับสมาธิที่เป็นปัญญาสัมมาทิฐิ มันเป็นความสงบเป็นความตั้งมั่นที่ติดต่อกันเนื่องด้วยความตั้งใจตั้งเจตนาที่ไม่ต่างไม่พร้อยไม่ขาดสาย มันจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มันไม่แยกกัน

อริยมรรคมืองค์แปดนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสว่า มันเป็นการดำเนินชีวิตที่เป็นประภัสสร ด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยปัญญาสัมมาทิฐิ

เรารู้เข้าใจว่าเราเกิดมาทำไม เราเรียนหนังสือทำไม เราทำงานทำไม เป็นข้าราชการการเมืองทำไม เป็นนักบวชเป็นศาสนาทำไม

เรามาคิดดูดี ๆ อริยมรรคมืองค์ ๘ เราก็มองเห็นต้นไม้ต้นหนึ่ง ต้นไม้ต้นนั้นได้อาหารของต้นไม้มาจากทุกทิศทุกทางของต้นไม้แน่ ไม่ใช่ต้นไม้ต้นนั้นได้อาหารมาจากทางรากอย่างเดียว ต้นไม้ต้นนั้นได้อาหารมาจากทางใบทางกิ่งก้านสาขาทางยอดตลอดปริมณฑลได้มาจากทุกทิศทุกทางเลย ได้มาจากแสงแดดอากาศออกซิเจน ต้นไม้ต้นนั้นถึงจะงดงามสง่างาม

ความรู้ความเข้าใจมันจะเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ เข้าถึงความพอดีในธรรมในปัจจุบันธรรม ความรู้ความเข้าใจนี้จะเอามาใช้เอามาปฏิบัติ

มันจะโฟกัสเหมือนแพทย์ผ่าตัดสมอง หรือแพทย์ผ่าตัดหัวใจ แพทย์จะผ่าสมองผ่าหัวใจ แพทย์จะต้องมีวิชาความรู้พร้อมกับมีความสงบมันถึงจะเข้าถึงความพอดี ความพอเพียงความปลอดภัย

หรือเราจะพูดให้รู้เข้าใจ สมัยโบราณเค้ามีเข็ม เข็มเล็ก ๆ แล้วรู้เข็มก็เล็กลงไปอีก เราจะเย็บผ้าให้ติดกันเป็นขบวนการ เสื้อผ้าอาภรณ์ เราต้องเย็บให้ติดต่อกัน รู้เข็มเล็กนิดเดียวด้านก็เล็ก มันก็ต้องมีทั้งความสงบมีทั้งปัญญา มีทั้งปัญญา มีทั้งความสงบ มันถึงจะเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ

การที่เราทุกคนจะมีปัญญา คนจะมีปัญญามันก็ต้องสมบูรณ์ด้วยมรรคด้วยอริยมรรคนะ เพราะว่าอริยมรรคนั้นเป็นความสงบกับเป็นปัญญา อริยมรรคนั้นจะเป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม มันจะเป็นความพอเพียงเพียงพอ จะเป็นความพอดี มันจะรู้เข้าใจด้วยปัญญา มันจะเห็นภัยในวัฏฏสงสาร รู้เข้าใจในการประพฤติกการปฏิบัติ การประพฤติกการปฏิบัติถึงจะไม่มีโทษ มีแต่คุณ มันจะผ่านไปด้วยความรู้ความเข้าใจ ด้วยเอาวัตถุเอาจิตใจไปพร้อม ๆ กัน มีแต่คุณไม่มีโทษ เพราะสิ่งต่าง ๆ ในปัจจุบันถือว่าเป็นข้อสอบและข้อสอบ

เราทั้งหลายเราอย่าไปกลัว เพราะความกลัวคือความไม่ถูกต้องนะ ที่เรากลัวแสดงถึงเรามีตัวมีตนนะ ความเป็นประภัสสรู้เข้าใจจะไม่กลัวอะไร จะไม่กลัวความแค้น ความเจ็บความตายความพลัดพราก

ไปกลัวได้อย่างไร เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นธรรมชาติเป็นประภัสสร

เรากลัวแถมมันก็ต้องแก้อยู่แล้ว เราจะไปกลัวให้มันเป็นทุกข์ทำไม ความแค้น ความเจ็บความตายความพลัดพรากเราจะไปกลัวทำไม กลัวก็เป็นทุกข์ใจเปล่า ๆ

เราต้องรู้จักใจของเรา ให้ใจของเราสงบมีปัญญา ไม่ต้องกลัวร้อนกลัวหนาว กลัวทุกข์อะไร ต้องก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจ

เราต้องขบใจสิ่งเหล่านี้ต่างหาก ขบใจความแค้นความเจ็บความตาย ความพลัดพราก อากาศร้อนอากาศหนาวทุกอย่างเราต้องขบใจ ๆ ๆ เพราะทุกอย่างให้เราได้ประพฤติกให้เราได้ปฏิบัติ

ถ้าไม่มีความเกิดความแก่ความเจ็บความตายความพลัดพราก เราก็ไม่มีข้อวัตร
ข้อปฏิบัติ เราก็ไม่มีข้อสอบ เราก็ไม่มีไฟต์ในการประพุดติการปฏิบัติ

เราต้องรู้เข้าใจ อย่าไปกลัวอะไร มีปิติมี่เอ็กคตาพร้อมที่จะเผชิญหน้า
ในการประพุดติการปฏิบัติ อย่าไปกลัวในข้อวัตรกิจวัตร อย่าไปกลัวในศีลในสมาธิ
ในปัญญา เราต้องเห็นภัยในความไม่ถูกต้อง เห็นภัยในวิญญูสงสาร

ความไม่รู้ไม่เข้าใจมันจะทำให้เราทั้งหลายนี้กลัวนะ กลัวรักษาศีล ๕
กลัวรักษาศีล ๘ กลัวรักษาศีล ๒๒๗ กลัวรักษาศีล ๓๐๐ กว่า ภิกษุณีศีล ๓๐๐ กว่านะ
มันกลัว ไม่ต้องกลัวอะไร เราเกิดมาถือว่ามายกเลิกความกลัวก็แล้วกัน
อย่าให้สิ่งเหล่านี้มาระคายเคืองเรา

ถ้าเราทั้งหลายพากันประพุดติพากันปฏิบัติ คนไม่ดี คนสมองไม่ดี ถ้าทำติดต่
ต่อเนื่องมันจะค่อย ๆ ดีขึ้น ถ้าคนหัวดีเอาความหลงนำชีวิต เอาความไม่ถูกต้อง
นำชีวิต หัวดี ๆ สมองดี ๆ ต่อไปสมองมันจะเสียนะ

เราอย่าไปกลัวข้อวัตรกิจวัตร อย่าไปกลัวพระธรรมพระวินัย นี่มันเป็นความดี
นี่มันเป็นปัญญาจะไปกลัวมันทำไม นี่มันเป็นไฟต์ในการประพุดติการปฏิบัติ

ให้เรา มีความสงบเพียงพอ อย่าไปกลัว

เราตั้งทัฬหี ๆ ตั้งฐานดี ๆ ไม่เป็นไรนะ ถ้าใจไม่สงบก็ให้กายมันสงบก่อน
ถ้าใจไม่สงบก็ให้วาจาภิรียามารยาทสงบก่อนนะ ถ้าใจไม่สงบก็ให้อาชีพสงบ
อาชีพไม่เบียดเบียนคนอื่นไม่เอาของผู้อื่น เป็นผู้ให้เป็นผู้ที่เสียสละ เหมือนองค์สมเด็จพระ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าที่ว่าเคารพในธรรมในการวธรรม ท่านเป็นผู้ให้ผู้เสียสละแก่ร่างกาย
วันหนึ่งคืนหนึ่งเสียสละให้ธาตุให้ขันธ์ให้ร่างกายวันละ ๔ ชั่วโมง เสียสละให้
หมู่มวลมนุษย์ สรรพสัตว์ เทพเทวาทั้งหลายวันละ ๒๐ ชั่วโมงนะ

เราทั้งหลายไม่ต้องกลัว เราทั้งหลายต้องเอาบริสุทธิ์คุณ อย่าเอาตัวตนนำชีวิต
เอาตัวตนนำชีวิตมันกลัว มันวิตกกังวล มันฟุ้งซ่าน มันอคติ

เราทั้งหลายต้องเน้นสติสัมปชัญญะ พากันมาเสียสละ ถ้าไม่เสียสละ
มันจะมีปัญญาได้อย่างไร มันต้องเสียสละมันถึงจะมีปัญญา

เราคิดดูดี ๆ นะ

ไม่เสียสละมันจะมีศีลมั๊ย... ไม่มี

เราไม่เสียสละจะมีสมาธิมั๊ย... ไม่มี

เราไม่เสียสละจะมีปัญญามั๊ย... ไม่มี

เราไม่เสียสละมันจะสงบมั๊ย... มันไม่สงบนะ

เราพากันมาประพฤติปฏิบัติติดต่อกันเนื่อง การทำอะไรติดต่อกันเนื่อง
มันถึงจะได้ผลนะ

ทรายเม็ดเล็ก ๆ หรือว่าดินเล็ก ๆ เป็นฝุ่น เอามารวมกันก็เป็นฝุ่นแผ่นดินนะ

น้ำนะ น้ำฝนเม็ดเล็ก ๆ เอามารวมกัน ฝนตกเรื่อย ๆ มันก็เป็นทะเล
เป็นมหาสมุทร

ต้องรู้เข้าใจ เรามีความสงบมันต้องมีความเคารพมันถึงจะมีปัญญา

เราคิดดูดี ๆ สิ ถ้าใครทำอะไรตามใจตามอารมณ์ตามความหลง เรามองดูแล้ว คนนั้นนะ กาลเวลาจะเห็นปรากฏการณ์ เห็นเป็นโรคจิตโรคประสาทมากขึ้น หรือมองเห็นเป็นความยากจนด้วยวิบากกรรมอะไรต่าง ๆ

ความไม่รู้ไม่เข้าใจมันไม่สงบไม่มีปัญญา มันไม่รู้ไม่เข้าใจ

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันเป็นความหยุด เป็นความสงบ เป็นความวิเวก สงบด้วยความรู้ความเข้าใจ สงบด้วยข้อวัตรกิจวัตร ด้วยศีลด้วยสมาธิ ด้วยปัญญา มันเป็นความว่างจากที่ความรู้ความเข้าใจ เป็นความว่างจากสิ่งที่มีอยู่ ไม่ใช่สิ่งนั้นไม่มี ธาตุก็มี ชันธุก็มี อายตนะภายนอกภายในก็มี เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้ว่างจากสิ่งที่มีอยู่

เรามีตาเนื้อตาหนังตาจักษุเราก็ต้องมีตาปัญญาควบคู่กันไป ความสงบกับปัญญา มันต้องควบคู่กันไป ศีลนั้นแหละคือความสงบ สมาธินั้นแหละคือความสงบ สงบด้วยปัญญาสัมมาทิฐิ

เราทั้งหลายพากันรู้นะ รู้เข้าใจ เราอย่าไปเอาของใครนะ เราต้องเป็นผู้ให้ เป็นผู้เสียสละ

ไม่เข้าใจก็เหมือนพระเจ้าสุทโธทนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าแล้ว เสด็จมาเพื่อโปรด พระบิดามารดา มาถึงบ้านถึงเมืองเวลาเข้าออกภิกขาจารบิณฑบาตเป็นขอรทาน ขอบอาหารจากประชาชนจากมหาชน

พระเจ้าสุทโธทนะ ไม่รู้ไม่เข้าใจว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านเสียสละ ท่านไม่เอาอะไร มีชีวิตอยู่ด้วยไม่มีไม่เป็น ไม่เอาอะไร มีแต่ความสงบมีแต่ปัญญา ท่านออกภิกขาจารบิณฑบาต

พระเจ้าสุทโธทนะเป็นแต่ผู้เอา คิดไปคนละอย่าง ได้กราบถวายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าไม่ต้องไปภิกขาจารหรงอก ของเรามีเยอะ อาหารเรามีเยอะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พูดให้รู้เข้าใจ นี่เป็นประเพณีของพระพุทธเจ้า ต้องเสียสละ ธรรมะที่ทำให้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าคือการเสียสละถึงจะมีความสงบ มีปัญญา มีปัญญามีความสงบ มันเป็นการยกเลิกสังสารวัฏ ยกเลิกการเวียนว่ายตายเกิด เมื่อเรายกเลิกตัวตนแล้วเราก็จะมีความสงบมีปัญญา กายวาจาภิรียมารยาท หัวใจของเราน่ะมันจะเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ เข้าถึงความพอดี มันจะสงบเย็น เป็นพระนิพพานทั้งกายวาจาภิรียมารยาทอาชีพอใจ มันจะเย็น เย็นออกมาจากใจจากพระนิพพานออกจากเจตนาด้วยความรู้ความเข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ

พระเจ้าสุทโธทนะรู้เข้าใจได้บรรลุธรรม เอาความหลงออกไป เอาธรรมนำชีวิต ไม่เอาความหลงนำชีวิตเรียกว่าบรรลุธรรมนะ ธรรมนำไปไม่ใช่ตัวตนนำไป

เพราะสิ่งต่าง ๆ นั้นเราต้องผ่านด่านไป ผ่านด่านทางตาหูจมูกลิ้นกายใจ ผ่านด่านรูปเวทนาสัญญาสังขารวิญญานต้องผ่านไปด้วยความรู้ความเข้าใจ ด้วยความสงบ ด้วยความเสียสละ ด้วยปัญญา

เราต้องรู้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ ทุกท่านทุกคนต้องพากันประพฤติ พากันปฏิบัติติดต่อกัน

คนโบราณนี้เค้าไม่ทันสมัยเหมือนคนสมัยใหม่ เค้าก่อไฟเค้ามีเหล็กมีหินดีกัน
ออกเป็นแสง แสงเหมือนช่างเชื่อมเชื่อมเหล็กออกเป็นแสงอย่างนั้น เค้ามีนุ่นมีสำลี
หรือขูดเอาไม้แห้งแสงนั้นก็ติดเป็นไฟ หรือว่าเค้าเอาไม้ไผ่สองอันมาผ่าลงนิดหน่อย
แล้วก็ถูไปถูมาสม่ำเสมอ ไม่นานไม่กี่นาทีก็ติดลุกเป็นไฟได้

การประพฤติการปฏิบัติ รู้เข้าใจ ปฏิบัติติดต่อกันเนื่องกัน การทำอะไรด้วยความรู้
ความเข้าใจมันก็เหมือนกับเอาดินเม็ดเล็ก ๆ มาถมนะ ถมพื้นที่ หรือว่าเอาดินนั้น
มาทำเขื่อน มันต้องติดต่อกันเนื่องกัน

ความรู้ความเข้าใจนี้มันจะเป็นความสงบเป็นปัญญาที่ติดต่อกันเนื่องกัน
มันจะเป็นชิพฝังอยู่ในธาตุในชั้นในสัญญาขันธ์ มันบันทึกไว้เหมือนกล้องวงจรปิด
นี่แหละ

กล้องวงจรปิดที่ประเทศที่เค้าเจริญเค้าใช้กล้องวงจรปิด ไม่ต้องใช้ตำรวจทหาร
ตำรวจทหารบางครั้งบางครั้งอาจจะนอนหลับ แต่กล้องวงจรปิดเป็นอุปกรณ์อย่างดี
ไม่นอนหลับไม่ขี้เกียจซื้อบ้าน ตัวตนมันขี้เกียจซื้อบ้านมันนอนหลับ ตัวตนมันขี้เกียจ
ซื้อบ้าน ประเทศที่เค้าเจริญแล้วเค้าใช้วงจรปิด ถึงไม่เห็นตำรวจทหารตามถนนหนทาง
ในที่ต่าง ๆ

ให้เราเข้าใจนะ ความสงบเป็นปัญญานะ มันจะเป็นความพอดีเป็นความพอเพียง
มันจะบันทึกความติดต่อกันเนื่องเหมือนสถาปนิกกับวิศวกรทำเขื่อน ต้องให้ได้
มาตรฐานให้ได้ มอก. ทำติดต่อกันเนื่องกัน ถึงจะเก็บน้ำเพื่อเอาไปบริโภค
ทำเกษตรกรรม เกษตรกร

ทุกอย่างน่าจะแก้ปัญหาได้ ความรู้ความเข้าใจนี้ หลายพันกิโลก็เอาน้ำมาได้ เพราะเป็นขบวนการ ถนนหนทางไม่ดีก็ทำได้ หรือไม่ทำถนนก็ใช้เครื่องบินบินบนอากาศก็ได้ อย่างนี้แหละ เพราะเราต้องเอาวิทยาศาสตร์เอาใจมาใช้งาน

เราทั้งหลายอย่าพากันไปย่ำต๊อกในวิชา ย่ำต๊อกในความหลงเป็นได้แต่วิชา เป็นได้แต่ความหลงทำไม เพราะอันนี้คือความไม่ถูกต้อง ความไม่ถูกต้องนั้นแหละ คือสิ่งที่เป็นไปได้ ชีวิตนี้แหละมันจะพังทลายเหมือนตึก สตง.ของเมืองไทย

เห็นมั๊ย ตึกสตง.ของเมืองไทย สำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน ไปตรวจคนอื่น ไปจัดการแต่ละคนอื่นแต่ไม่ได้ดูแลตัวเองไม่มีความสงบไม่มีปัญญาแต่ความฟุ้งซ่าน ชีวิตของเราก็เหมือนกัน ผลลัพธ์มันก็พังทลายเหมือนตึก สตง.

เราต้องรู้เข้าใจ ต้องเอาพระพุทธเจ้าเป็นหลัก อย่าเอาตัวเราเป็นหลัก เพราะตัวเรานั้นคือความฟุ้งซ่าน เพราะตัวเรานั้นคือวิญญูสงสาร เพราะตัวเรานั้นคือความไม่สงบ เพราะตัวเรานั้นคือไม่มีปัญญา ต้องรู้เข้าใจ ถ้าไม่รู้เข้าใจ มันก็ทำไม่ถูกต้องไปเรื่อย

เหมือนประเทศไทยเรานี้แหละ โครงการเรื่องเหล่าเรื่องเปียร์เรื่องยาเสพติด มันมีมาแล้วร่วมร้อยปี มันแก้ปัญหาไม่ได้ มีแต่มากทวีคูณขึ้น เพราะไม่รู้วิธีสงสัย ไม่รู้ความจริง ไม่ได้เอากฎหมายมาใช้ ไม่ได้เอากฎหมายมาประพฤติมาปฏิบัติ ไม่รู้หลักการไม่รู้อุดมการณ์ไม่รู้อุดมธรรม เลยมีแต่ความรู้ไม่มีการประพฤติ การปฏิบัติ

การปกครองตนเองปกครองคนอื่นเค้าต้องเอาธรรมนำชีวิตเอาบุญนำชีวิต
ไม่ใช่เอาความหลงเอาตัวตนนำชีวิต

กฎหมายเค้าถึงต้องมีการปรับไหม เเท่านี้พันเท่านี้หมื่นเท่านี้แสนเท่านี้ล้าน
กฎหมายเค้าถึงต้องมีการจำคุกติดต่อกฎหมายเค้าถึงมีการประหารชีวิต

เราต้องรู้เข้าใจเรื่องกฎหมาย เพราะกฎหมายเป็นธรรมเป็นธรรมบุญ
เพราะกฎหมายคือหยุดกฎแห่งกรรมที่ไม่ถูกต้อง เพื่อเราจะได้เอาความถูกต้องนำชีวิต

กฎหมายมันเป็นภาคประพฤติกฎปฏิบัติ ความรู้คู่กับการประพฤติกฎปฏิบัติ
มันถึงจะหยุดทุจริตได้ หยุดการพังทลายเหมือนตึก สตง. ของเมืองไทยได้

ในพระศาสนาก็มีการปรับอาบัติ มีการขังคุกหรือว่าอยู่กรรมอยู่ปริวาสกรรม
ในพระศาสนานี้ก็ประหารชีวิตเหมือนกัน ประหารชีวิตหมายถึงไม่ให้บวชเป็นพระ
ไม่ให้โกนหัวเหมือนพระพุทธเจ้า ไม่ให้ใส่ผ้าจีวรเหมือนพระพุทธเจ้า อันนี้เป็นหลักการ
เป็นอุดมการณ์อุดมธรรม ให้เราเข้าใจ มันถึงจะเป็นพระธรรมเป็นพระวินัย
เป็นความสงบเป็นปัญญา เป็นปัญญาเป็นความสงบ

เราทั้งหลายถึงไม่มีสิทธิที่จะทำอะไรตามใจตามอัธยาศัยนะ

เราเกิดมาเพื่อเอาธรรมบุญนำชีวิตเอาความถูกต้องนำชีวิตไม่มีสิทธิพิเศษ
ที่จะได้ทำอะไรตามใจตามอัธยาศัย

เราต้องรู้เข้าใจเราจะได้ไม่เอาความหลงนำชีวิต

พวกเรานี้ไม่ใช่คนรักตัวเองนะ เป็นคนหลงตัวเองหลงตัวเองว่าตัวเองเป็นผู้หญิง ผู้ชาย เป็นคนหนุ่มคนสาวเป็นคนแก่คนเฒ่าคนชรา เป็นคนดีกว่าเค้าเก่งกว่าเค้า มีปัญญามากกว่า เค้ามีเพาเวอร์มากกว่าเค้า อะไรก็เค้าอะไรก็เรา หรือว่าปฏิบัติ พอ ๆ กันนั่นแหละ หรือว่าสู้เขาไม่ได้

เราต้องรู้เข้าใจการปฏิบัติคือความสงบคือปัญญา ไม่มีใครเก่งใครไม่เก่ง เราต้องรู้เข้าใจ ความเก่งไม่เก่งนั่นคือความปรุงแต่ง ตัวตนนั่นคือความปรุงแต่ง

ต้องรู้เข้าใจจะมาเก่งไม่เก่งไม่ได้ ไม่มีใครเหนือความถูกต้อง เหนือความเป็น ประภัสสรไปไม่ได้ เราต้องรู้เข้าใจ ถ้าไม่รู้ไม่เข้าใจก็จะปล่อยไปเรื่อย

เหมือนเรื่องสวามหวกกันนี้ออกนี้แหละ เมืองไทยของเราตั้งแต่รัชกาลยานยนต์ เข้ามาในเมืองไทยก็มีกฎหมายเรื่องผู้ขับขี่ จักรยานต้องสวามหวกกันนี้ออก เพราะการขับขี่จักรยานยนต์มันเร็วก็ต้องสวามหวกกันนี้ออก เพราะถ้ามีอุบัติเหตุ หัวมันจะไม่นี้ออกพื้น กันไว้ก่อนกันกระแทกไว้ก่อน

เหตุการณ์ที่ผ่านมา กฎหมายเป็นลายลักษณ์อักษรตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๕๒๒ ขณะนี้แหละปีพุทธศักราช ๒๕๖๘ มันก็เป็นเวลาผ่านไปแล้วก็ ๔๖ ปีแล้วก็ทำไม่ได้ เพราะคิดว่าไม่สำคัญ

ปีนี้แหละ ทางรัฐบาลได้เห็นตัวอย่างแบบอย่างความไม่ถูกต้อง ได้เห็นตึกสตง. มันพังทลาย เอาตัวเอาตนเป็นที่ตั้งมันพังทลาย ต้องเอากฎหมายเอาธรรมนูญนำชีวิต มันถึงไม่พังทลาย ถึงประกาศเป็นทางการว่า ประเทศไทยเราไม่มีใครยกเว้น ใครขับชี่จักรยานยนต์จะไถลหรือไถลในทางหลวงแผ่นดิน ทางหลวงชนบท ในหมู่บ้าน ต้องสวมหมวกกันน็อก ถ้าไม่สวมหมวกกันน็อกจะถูกปรับ

เมืองนอกเมืองที่เค้าเจริญเค้าปรับหลายพันนะ ครั้งต่อไปก็เป็นหมื่น ๆ ไม่ใช่หลักพันนะ ครั้งต่อไปอีกก็ยึดใบขับชี่เลย ชาตินี้ทั้งชาติไม่สมควรที่จะให้ขับชี่ เพราะเป็นคนไม่เอาความถูกต้องนำชีวิต เป็นคนที่ไม่ละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป ไม่เคารพในความเป็นประภัสสรในธรรมในธรรมนูญในความถูกต้อง เพราะธรรมะ มันก็ต้องเป็นธรรมะ มันจะเป็นตัวเป็นตนได้อย่างไร เวลาก็คือเวลาเป็นความถูกต้อง เราจะได้ปรับตัวเองเข้าหาเวลาเข้าหาธรรมะเข้าหากฎหมายบ้านเมือง

ความไม่มีทุกข์อยู่ที่เรารู้เข้าใจเราก็มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติ การปฏิบัติเพื่อจะได้หยุดอุบัติเหตุ อุบัติเหตุทางกายวาจาภิรียมารยาทอาชีวะ มีแต่ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ ทุกข์ดับไป นอกจากทุกข์ไม่มีเลย

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่าเอาตัวตนเป็นที่ตั้ง มีแต่ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ ทุกข์ดับไป นอกจากทุกข์ไม่มี เพราะมันเป็นวิภูฏสงสารเป็นสังสารวัฏ เราต้องรู้เข้าใจสิ่งเหล่านี้ เราจะให้มันไม่มีมันเป็นไปได้ เพราะเมื่อเรามีตาก็มีรูป มีหูก็มีเสียง มีจมูกก็มีกลิ่น เรามีลิ้นก็มีรส เรามีกายก็มีสัมผัส เรามีใจก็มีเรื่องจิตเรื่องใจ เรื่องอารมณ์ เราทั้งหลายจะได้มารู้แจ้งเรื่องจิตเรื่องใจเรื่องวิทยาศาสตร์

ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสเรื่องปฏิจจสมุปบาท ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านทรงระลึกถึงการดำเนินชีวิตเปรียบเสมือนสายพิน ถ้าตึงเกินไปมันก็จะขาด ถ้าหย่อนเกินไปเสียงมันก็ไม่เพราะ ท่านได้กลับมาหาความพอเพียงเพียงพอ เสวยข้าวมัทธูปายาสของนางสุชาดา

(ให้ผู้แสดงธรรมเล่าเรื่องของนางสุชาดาถวายข้าวมัทธูปายาสจนไปถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเสวยวิมุตติสุข)

ธรรมะนั้นเป็นความรู้ความเข้าใจ มันเป็นสัมมาทิฐิ เน้นที่ปัจจุบันเป็นธรรม เป็นคารวธรรม

พวกเราต้องพากันรู้เข้าใจ เราทั้งหลายถึงจะเข้าถึงความสงบความพอเพียงพอ ที่เป็นปัญญาบริสุทธิ์คุณ ก้าวไปด้วยเหตุด้วยปัจจัยที่เป็นกระบวนการของเหตุของปัจจัย ด้วยพระธรรมพระวินัย เป็นกระบวนการของปฏิจจสมุปบาท

ให้หมู่วมวลมนุษย์ที่เป็นประชากรของโลกพากันเข้าใจนะ ใช้ได้ทุกชาติทุกศาสนา ธรรมชาตินั้นไม่ได้สงวนลิขสิทธิ์เพราะธรรมชาติเป็นประภัสสร

ขออนุโมทนากับท่านทั้งหลายที่เป็นมนุษย์เป็นผู้ประเสริฐเป็นผู้มีลมปราณ เราทั้งหลายต้องเข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติมีปิติมีความสุขในการประพฤติ การปฏิบัติ เป็นผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตรง ปฏิบัติเพื่อออกจากทุกข์ ปฏิบัติสมควรที่จะเคารพกราบไว้ทั้งตนเองและผู้อื่นด้วย “สุคโต โลกะวิทู”

ด้วยบริสุทธิคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ท่านได้ตรัส
ปัจฉิมโอวาทไว้ว่า

“วยธมา สงฺขารํ อปฺปมาเทน สมฺปาเทถ” แปลว่า “สังขารทั้งหลาย
มีความเสื่อมสลายไปเป็นธรรมดา ท่านทั้งหลายจง (ยังประโยชน์ตนและประโยชน์
ผู้อื่น) ให้ถึงพร้อม ด้วยความไม่ประมาทเถิด”

เราต้องเข้าสู่ความไม่ประมาทด้วยสติคือความสงบสัมปชัญญะคือปัญญา
ณ โอกาสนี้ด้วยกันทุกท่านทุกคน
